

בדיקה מירית! — הרופא קפץ מימתו. אין ספק — סימני דם הם. יש להעבירם מיד לבדיקה דחופה במעבדה. גם מנהל מחלקת הילדים מוזעק להתיעצות דחופה.

משבר פתאומי! — בהפרשה של החולה הקטנה גילתה מלכה סימני דם, יש להזעיק מיד את הרופא האחראי.

מקרה מסוכן — אביבה ברון, מסוכנת. אישם במחנה-ילדים דואגים שומרת עליה שמירה קפדנית.

מורחיים, היתום, 371 יום. שימו לב לסיפרה האחרונה: 371 יום. למעלה משנה. מדוע הם שוכבים כאן? מדוע הם שוכבים במיטות אלה, אשר ילדים חולים כה רבים זקוקים להן? יען כי הציבור שכת אותם. אין להם מקום אחר. הציבור שכת. אולם מלכה כהן, ועשרות חברותיה האלמוניות בכל רחבי הארץ, דואגות להם, ולכמהם. לכן עוד יש אחיות, ויש עוד אחיות-מת-למדות. עוד יש. זהו כמעט פלא. פלא שמקורו, כמקור כל הפלאים, בלבם של בני-אדם אלמונים. אולם מוטב לציבור לחדול מלסמוך על פלאים אלה ומלנצל — לרעה — את לבותיהם של אותם בני-אדם. מוטב לו לחולל מהפכה בת-נאי העבודה של האחיות, למשוך צעיר-רות למקצוע, למלא את השורות הפ-רוצות של המגינות על חייו ועל ברי-אותו — לפני שיהיה מאוחר מדי.

המסכן הטובל משיתוק-ילדים והשוכב לו בבידוד גמור בחדר משלו? מה היא מרגישה כשהיא מוזיקה את הרופא בשעה שתיים בלילה ומתכופפת על מיטתה של אביבה ברון, בת ה-8, הסובלת מהרס כדוריות הדם, מחלה משפחתית מסוכנת ביותר? היא שומרת על חיי אדם. לפעמים היא מצילה חיי אדם. אי שם דואגים הורים לפעוטים המסורים לידיה, ואם כי לא תמיד יודו לאחות, ולפעמים גם לא ידעו שהיא קיימת — הרי מלכה יודעת שהיא משרתת, שרות יפה יותר, נעלה יותר משרותו של החייל בעל הרובה המכוון.

בחדר קטן שוכבים ארבעה ילדים חוליי-שחפת. הם שוכבים כאן לא מאת-מול ולא משלשום. אהובה חדריה שר-כת בחדר זה 65 יום, אהובה טוויל 167 יום, תמימה סעיד 199 יום, אמנון

להיות אחות?

בבית-החולים בשבע בבוקר, לעבוד עד שתיים אחר הצהריים, לעבור — אחרי מנוחה של פחות משעה — לאולם הלימודים, וללמוד בו ארבע שעות רצופות, עד שבע בערב. אם תצא בערב לא תהיינה לה אלא פחות מארבע שעות. ב-11 עליה להיות במיטה. זה הוא יום רגיל. כשנופלת בחלקה משי-מרת לילה, קשה העבודה עוד יותר. בכל זאת היא ממשיכה.

מדוע? כי יש גם צד שני למטבע. יש במקצוע צד רגשי שאינו ניתן לניתוח. מה מרגישה מלכה בשעה שהיא מזריקה זריקה לגדעון גטוע הקטן, זה הילד

אלא גם לבית-החולים. אחות-מתלמדת אחת שנישאה לצעיר הלומד בטכניון בחיפה ושרצתה לגור עמו, היתה נא-לצח לעזוב את המקצוע ולהיות לתר-פרת — מכיון שלא קיבלה העברה לבית-חולים חיפאי.

אם תינשא האחות ותלד ילדים — מי ידאג להם? היא תקבל תוספת של 750 מיל לכל ילד לחודש, נוספת על תוספת החותק, אם תהיה אם לילד אחד ותעבוד חמש שנים במקצוע תקי-בל משכורת של פחות מ-60 ל"י. אם תעסיק עוזרת בביתה תצטרך להוציא עליה את כל משכורתה. האם כדאי להיות אחות?

רומנטיקה — וגיוס

אין היה מלכה כהן בפנימיה? הפנימיה של בית-הספר לאחיות ברחוב בלפור בתל-אביב היא בלי ספק אחד המוסדות מסוג זה המסודרים ביותר בארץ. על כל פנים, זהו המוסד היחיד אשר יש בו חדר מיוחד למגבות. המקלחות וחדרי-הרחצה הם לדוגמה. 60 התלמידות גרות בחדרים יפים, שלוש בכל חדר.

מלבד ערב חפשי אחד בשבוע, חיי-בות התלמידות להיות בפנימיה בשעה 11 בערב. הדבר דרוש בהחלט כדי להבטיח להן שינה מספקת, בלעדיה לא תוכלנה לעמוד במבחן הכפול של עבודה מפרכת ולימודים מכרכים לא פחות. אולם לגבי צעירות בעלות כוח חיים תוסס (ואל נא תדמו בנפשכם שהאחיות-המתלמדות הן עם שקט ומלאנוכלי) זוהי הוראה מרגיזה. לצאת עם בחור חמוד, ללכת לקולווע — ולרוץ בשעה 11 „הביתה“, דואק כשנוכסת נימה רומנטית לרנדבו — לא עליכם.

אולם חשוב מכל: הגיוס. אם תא-מינו ואם לא — השלטונות טרם גמרו אומר בלבם לשחרר את האחיות-המת-למדות מחובת גיוס צבאי. צעירה מת-גייסת לפנימיה בה שולטת משמעת חמורה, היא משרתת שלוש שנים בבית-חולים, שרות שהוא מפרך ומייגע ו-חיוני יותר מכל שרות צבאי — והי-שלטונות טרם גמרו אומר בליבם אם לשחררן ואם לאו.

371 ימי שחפת

בכל זאת מזיקה מלכה כהן מעמד. היא יודעת שהמקצוע אינו רומנטי. היא יודעת כי שעות העבודה של הא-חות אינן אלא התרוצצות מתמדת מא-חרי עגלת-הזריקות והתחבשות. הגשת סירים ובקבוקים, משברים פתאומיים, אחריות גוראה. ביום רגיל עליה להיות

6.15 בבוקר — מוה'יפוף לישון! אזרחי העיר מתכוננים לקום. מלכה ושכנתה, בת-שבע סגל, שוכבות לישון. לגביהן המחזור באחיות פירושו — עבודה קשה יותר, אחריות כבדה יותר.